

[J. S. Foget.]

Skade eller bringer ham til at mangle Midler til fortsat Udøvelse af sin Næringsvej. Hvorfor al denne Uld, al denne Indpakning? Det reelle er jo, at Loven hermed bringes til Ophør, og at Berigelsesjagten paa Landmanden kan indledes. Havde der været Mulighed for, at Landmændene kunde laane Penge andetsteds, var der ingen Grund til at opretholde Loven, men nu staar man med en strammere Kreditgivning Dag for Dag, ja, viger end ikke tilbage for at gennemføre en Diskontoforhøjelse, og bag-efter slipper man Ulvene løs. Adskillige Landmænd sidder med et lille sikkert 2den Prioritets Laan. Nu siger Kreditor Laanet op, for selvfølgelig skal han have Midler til at fortsætte sin Forretning, hvem skal ikke det? Laantageren kan ikke skaffe Penge andre Steder, og Kreditor overtager Ejendommen til en Pris, som er langt under Handelsværdien. Det er det, man kalder Rov. Men det er altsaa det, som de Konservative og Venstre har ønsket, og som Ministeren nu aabenbart frivillig gaar med til. Vi fra vor Side vil modsætte os denne Ændring saa stærkt, som det overhovedet er muligt, thi efterhaanden bliver det let saadan, at man fra Landbrugets Side maa tage den Sætning som Trøst, der staar her ude paa Væggen, at Luften maa mildnes for de klippede Faar. Men efterhaanden maa vel den danske Bonde blive klar over, hvorledes han bliver behandlet, og efterhaanden maa Landmændene vel blive enige om at staa sammen mod det Udplyndringssystem, som man her er ude for.

Justitsministeren (Steincke): Jeg beklager, at jeg maa begynde med at skuffe det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, hvis han venter, at jeg skulde slaa ind paa det Sprog, han anvender i Anledning af dette lille Ændringsforslag. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at han sammenligner mig med Rødhætte, naar han til Gengæld sammenligner det ærede Medlem Hr. Hasle med Ulven, men jeg kan paa det bestemteste paastaa, at der er ingen Ulv, der har ædt Rødhætte i dette Tilfælde.

Og for at vende mig bort fra Billederne og fra det ærede Medlem Hr. J. S. Foget til at forklare det efterhaanden sikkert højest undrende Ting, hvad det er, der egentlig er foregaaet, skal jeg oplyse følgende. Der staar i den gældende Lovs § 1, Stk. 4, at Retten kan bestemme, at Indfrielse til et tidligere Tidspunkt kan forlanges, saafremt Fordringshaveren under et mod Skyldneren

ved Underret rejst Søgmaal godtgør, at Udsættelse med Indfrielse paafører ham uforholdsmæssig Skade. Det staar der allerede i den gældende Lov. Spørgsmaalet er altsaa, i hvilke Tilfælde Kreditor med Rette kan sige, at der paaføres ham uforholdsmæssig Skade. Det ærede Medlem Hr. Hasle har ment, at man vilde være i Stand til i Loven at angive nogle af de mest oplagte af den Slags Tilfælde, saaledes at det ikke blev rent vilkaarligt overladt til Dommerskøn, hvad der skulde forstaaes med „uforholdsmæssig Skade“. Hvis det ærede Medlem Hr. J. S. Foget — vi andre er nemlig klar over det — vil lægge Mærke til, hvad der kræves, vil han se, at Udsættelse med Indfrielse skal sætte Kreditor „ude af Stand til at skaffe sine Børn“ o. s. v., altsaa meget stærke Udtryk. Det er endvidere ikke overladt Kreditor selv at vurdere Situationen, det er Retten, der skal gøre det.

Under Hensyn til de stærke Kauteler, der saaledes er mod Misbrug, samt endelig ogsaa under Hensyn til, at det dog, efterhaanden som Aarene gaar, kan blive besværligere og besværligere for visse Kreditorer at skulle give Afkald paa Indfrielse af deres Laan, er jeg gaaet med til det stillede Ændringsforslag, som med den samme Begrundelse har fundet Tilslutning fra alle Sider inden for Udvalget. Jeg anbefaler det hermed til Vedtagelse.

Hasle: Jeg kan ganske give den højtærede Justitsminister Tilslutning til de Bemærkninger, han fremsatte om Forstaaelsen af det paagældende Ændringsforslag.

Til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, der jo var meget højt oppe og talte om Indførelsen af en ny parlamentarisk Skik her i Tinget, vil jeg gerne sige, at det synes mig unægtelig at være det ærede Medlem, som for sit Vedkommende vil indføre en ny Skik, nemlig den, at han ikke læser, hvad der er blevet sagt ved første Behandling af et Lovforslag. Det ærede Medlem vovede her at paastaa, at alle Partier havde givet blank Tilslutning til Forlængelse af Henstandsloven. Det ærede Medlem maa altsaa ikke have læst Fortrykket, hvor jeg paa Sp. 1143 udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse —:

„Jeg vil dog ikke unnlade at udtale Ønsket om en ganske kort Udvalgsbehandling, idet mit Parti er af den Opfattelse, at man maaske skulde se paa, om man ikke kunde udvide den Adgang, som Loven allerede hjemler for